

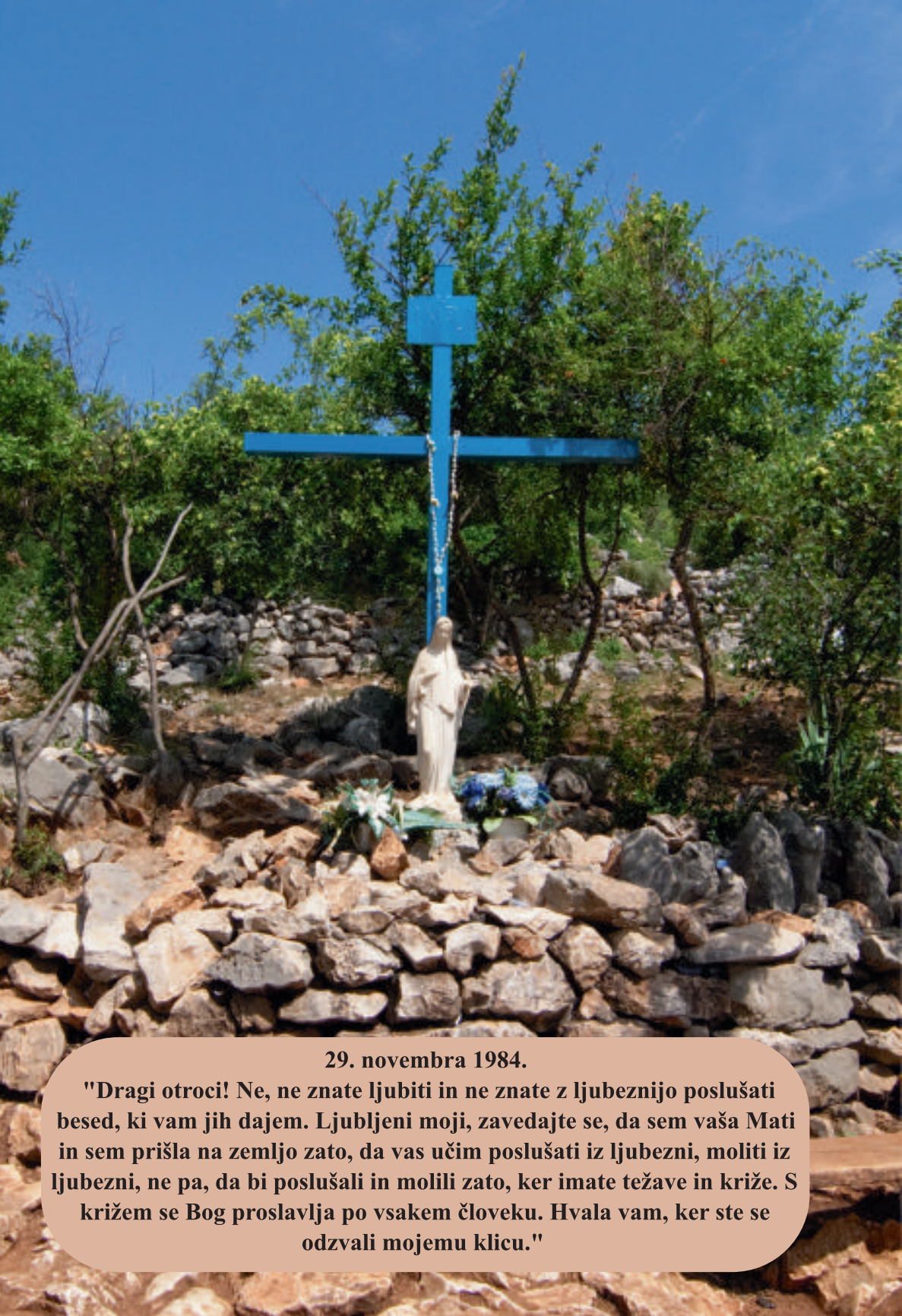
LETNIK XXII, JANUAR-FEBRUAR 2014

1-2

Mir

Odmev Medžugorja

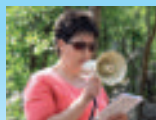

29. novembra 1984.

"Dragi otroci! Ne, ne znate ljubiti in ne znate z ljubeznijo poslušati besed, ki vam jih dajem. Ljubljeni moji, zavedajte se, da sem vaša Mati in sem prišla na zemljo zato, da vas učim poslušati iz ljubezni, moliti iz ljubezni, ne pa, da bi poslušali in molili zato, ker imate težave in križe. S križem se Bog proslavlja po vsakem človeku. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

Iz vsebine revije

Sporočila Kraljice miru
Razmišljanje ob sporočilu 25. v mesecu
Razmišljanje ob sporočilu 2. v mesecu
Družina živi veselje vere
Intervju »Vse, kar sem sam doživel...«
Krajevno ime Međugorje/Medžugorje
Kotiček mladih
- Bogastvo novoletnih doživetij...
- Medžugorje -diametralno nasprotje...
Današnji svet potrebuje svetnike
Novo leto 2014 v Medžugorju
Praznik Jezusovega darovanja (svečnica)
Statistika
Priporočamo - Zmagoslavje srca
Obvestila
Informacije o reviji
Romanja

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

Skoraj se bo začel postni čas, ko nas Marija še posebej vabi, da bi častili križ in rane Njenega Sina, ki so nastale zaradi naših grehov. Vabi nas, da se združimo z njeno molitvijo. Križ, na katerem častimo Jezusove rane, je izvir miru in sprave.

Za češčenje Kristusa na križu je veliko priložnosti. Lahko ga počastimo že samo s pogledom na križ, lahko poljubimo križ na rožnem vencu, ki drsi med našimi prsti, v postnem času pa ljubezn do našega Odrešenika izražamo zlasti s pobožnostjo križevega pota ob petkih in drugih priložnostih. Češčenje križa nas bo branilo pred zavajanjem hudega duha in nam pomagalo izpolniti poslanstvo, ki nam ga je zaupal Gospod.

*Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlovič Lunetti
25. decembra 2013*

*Dragi otroci! Nosim vam Kralja miru, da vam On da svoj
mir. Vi, otročiči, molite, molite, molite.
Sad molitve se bo videl na obrazih ljudi, ki so se odločili za
Boga in Njegovo kraljestvo. S svojim sinom Jezusom vas
vse blagoslavljam z blagoslovom miru.
Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.*

*Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mirjani Dragičević
Soldo*

2. januarja 2014

*Dragi otroci, da bi mogli biti moji apostoli in pomagati
vsem tistim, ki so v temi, da spoznajo svetlobo ljubezni
mojega Sina, morate imeti čista in ponižna srca. Ne
morate pomagati, da se moj Sin rodi in kraljuje v srcih
tistih, ki ga ne poznajo, če ne kraljuje, če ni kralj v
vašem srcu. Z vami sem. Hodim z vami kot mati. Trkam
na vaša srca. Ne morejo se odpreti, ker niso ponižna.
Molim, a molite tudi vi, otroci moji ljubljeni, da morete
mojemu Sinu odpreti čista in ponižna srca in sprejeti
darove, ki vam jih je obljubil. Tedaj boste vodeni z
ljubeznijo in močjo mojega Sina. Tedaj boste moji
apostoli, ki povsod okoli sebe širijo sadove Božje
ljubezni. Iz vas in preko vas bo deloval moj Sin, ker
boste eno. Po tem hrepeni moje materinsko srce, po
edinosti vseh mojih otrok po mojemu Sinu. Z veliko
ljubeznijo blagoslavljam in molim za izbrance svojega
Sina, za vaše pastirje. Hvala vam.*

*Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti
25. januarja 2014*

Dragi otroci! Molite, molite, molite, da bi odsev vaše molitve imel vpliv na tiste, ki jih srečujete. Postavite Sveto pismo na vidno mesto v svojih družinah in berite ga, da bi besede miru stekle v vaša srca. Molim z vami in za vas, otročiči, da bi iz dneva v dan postajali še bolj odprti Božji volji. Hvala vam, ker ste odzvali mojemu klicu.

*Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mirjani Dragičević
Soldo*

2. februarja 2014

Dragi otroci! Z materinsko ljubeznijo vas želim naučiti iskrenosti, ker želim, da boste v svojem delovanju kot moji apostoli točni, odločni, predvsem pa iskreni. Želim, da boste z Božjo milostjo odprti za blagoslov. Želim, da s postom in molitvijo od nebeškega Očeta izprosate spoznanje naravnega, svetega – Božanskega. Napolnjeni s spoznanjem boste pod okriljem mojega Sina in mene moji apostoli, ki bodo znali širiti Božjo besedo vsem tistim, ki ne vedo zanjo, in znali boste iti preko ovir, ki bodo stale na poti. Otroci moji, z blagoslovom se bo Božja milost spustila na vas, vi pa jo boste mogli zadržati s postom, molitvijo, prečiščenjem in spravo. Imeli boste učinkovitost, ki jo pričakujem od vas. Molite za svoje pastirje, da žarek Božje milosti obsije njihova pota. Hvala vam.

BLAGOSLOV MIRU

RAZMIŠLJANJE OB SPOROČILU KRALJICE MIRU PO VIDKINJI MARIJI PAVLOVIĆ, Medžugorje, 25. december 2013

Na sam božični praznik, kakor vsakega 25. v mesecu, Marija da po vidkinji sporočilo svetu. To sporočilo 25. decembra ima še posebno težo, saj ta da slavimo Jezusovo rojstvo iz Marije. Ne samo za nas, temveč tudi za Marijo je to velik praznik. Ta radost praznika veje iz Marijinih besed. Marija želi v tem sporočilu še posebej jasno poudariti tesno povezanost med njo in njenim Sinom.

„Nosim vam Kralja miru, da vam

on da svoj mir.“ Marija je nosila in prinesla prvič Jezusa svetu v božični noči. Od takrat ga ne neha vedno znova prinašati svetu. Ona sam Jezusa imenuje kralj miru, kakor tudi sebe v prikazanjih imenuje Kraljico miru. Četudi je ona resnično Kraljica miru, želi pokazati na resnični izvir miru. To je njen Sin, ki pravi v evangeliju: „Mir vam zapuščam, mir vam dajem“(Jn 14,27a). S tem, ko je Marija postala Božja Mati, je postala po svojem Sinu tudi kraljica. Tako tudi Marijin naziv

Kraljica miru, prihaja po njenem Sinu. Ne pozabimo, da Marija dela samo to, kar želi njen Sin. Če nam On želi dati svoj mir, ga po njem želi dati tudi njegova Mati. V božični noči se uresničijo besede starozaveznega preroka Izaija, ki jih beremo prav pri polnočnici: „Kajti dete nam je rojeno, sin nam je dan. Oblast je na njegovih ramah, imenuje se: Čudoviti svetovalec, Močni Bog, Večni Oče, Knez miru“(Iz 9,5). In Marijine besede, da nosi Kralja miru, se brez dvoma nanašajo tudi na to starozavezno prerokbo. Kakor se Marijino sporočilo začne z besedami miru, tako se z njimi tudi konča. In to z besedami: „S svojim Sinom Jezusom vas vse blagoslavljam z blagoslovom miru.“ Marija v moči svojega materinstva svetu prinaša mir in v tej isti moči tudi Sinov blagoslov. Čeprav mir in blagoslov vedno izvirata od Boga, pa se Bog skozi vso zgodovino odrešenja poslužuje ljudi, da ta blagoslov prinašajo drugim. Sveto pismo je polno takih blagoslovov, vse od starozaveznih očakov naprej. Spomnimo se samo na Jakobov blagoslov, ko starozavezni očak blagoslavlja svojih dvanajst sinov. Za Marijo pa pravi evangelij, da je „blagoslovljena med ženami“. Tako more Marija še bolj kot očak Jakob blagoslavlјati svoje sinove

in hčere. Po Mariji je namreč prišel „Božji blagoslov“ na svet.

So pa Marijine besede, ko govori o blagoslovu miru, v kontekstu Svetega pisma. Njihovo izhodišče lahko najdemo v najbolj znamenitem blagoslovu v celem Svetem pismu, to je Aronov blagoslov, ki ga najdemo v Četrtni Mojzesovi knjigi (prim. 4 Mz 6,22-27). Ta blagoslov beremo v prvem berilu na dan novega leta, ko obhajamo praznik Marije, Božje Matere in obenem svetovni dan miru. In prav ta blagoslov je tudi blagoslov miru, saj se konča z besedami: „Gospod naj dvigne svoje obličje nadte in ti podeli svoj mir“(4 Mz 6,26). Tako vidimo tudi jasno v samem bogoslužju in Božji besedi to tesno povezanost med mirom, blagoslovom in Marijo. Kakor je v stari zavezi duhovnik Aron klical blagoslov nad svoje ljudstvo, tako v novi zavezi Marija, mati večnega duhovnika, kliče blagoslov nad svoje ljudstvo. V stari zavezi Bog pa Mojzesu in Aronu obljublja mir svojemu ljudstvu, v novi zavezi pa Bog sam kot Knez miru prihaja na svet po Mariji. Marija v svojem Sinu prinaša svetu mir.

Zato nam vsem želim, naj nas Kraljica miru s svojim sinom Jezusom vedno blagoslavlja z blagoslovom miru!

p. Benedikt

RAZMIŠLJANJE OB SPOROČILU KRALJICE MIRU PO VIDKINJI MIRJANI DRAGIČEVIĆ SOLDÓ, Medžugorje, 2. december 2013

Današnji čas je zmeden čas. Nekdanje vrednote se razkrajajo. Ni človeka, na katerega bi se lahko oprli in mu zaupali, kajti prej ali slej se izkaže, da zunanja podoba ljudi, ki jih imamo za avtoritete, ni resnična. Po mnenju nekaterih smo Slovenci po obisku svete maše in po molitvi na repu v Evropi, po številu samomorov pa tretji¹ po vrsti (pred nami sta le Madžarska in Litva). Prav tako statistični podatki za leta 2011 navajajo, da je v Sloveniji zaradi samomora umrlo 436 prebivalcev, 347 moških in 89 žensk. Po podatkih

škofovske konference iz leta 2011² se je za katoličane izreklo 76,8 % vseh prebivalcev Slovenije, nedeljsko mašo pa jih je obiskovalo le 15.1 %.

Zelo milostno zazvenijo ob tem besede Brezmadežne, ki pravi: »Dragi otroci, z materinsko ljubeznijo in materinsko potrpežljivostjo gledam na vaše nenehno tavanje in vašo izgubljenost. Zato sem z vami. Želim vam pomagati, da najprej najdete in spoznate sebe, da bi mogli nato spoznati in priznati vse tisto, kar vam

ne dovoljuje, da bi iskreno, s polnim srcem spoznali ljubezen nebeškega Očeta.« Podatek, da se toliko ljudi označi za katolika, a jih tako malo obiskuje sveto mašo, pove, da ljudje tavamo, da smo izgubljeni. Odločili smo se, da smo katoliki, ne spolnujemo pa niti tretje Božje zapovedi. Morda se nekateri za pripadnost Cerkvi odločijo »za vsak primer«, da bi se zavarovali, ker nekaj globoko v njih vendarle govori, da bo nekoč treba dajati odgovor.

Brezmadežna, ki je bila od Boga obvarovana pred izvirnim grehom, da bi bila deviška posoda za zveličarja sveta, je prav zato z nami, ker vidi, kako smo zmedeni. Marija je prejela od Boga nepredstavljen talent, da je bila obvarovana madeža izvirnega greha, a prejela je tudi svobodno voljo. S to svobodno voljo bi lahko ta neizmerni dar napravila. Pa ga ni, nasprotno, bila je pokorna Bogu. Njeno brezmadežno spočetje je doživelo vrhunec v njenem DA Stvarniku, ko je rosno mlada rekla: »Zgodi se Tvoja volja!« Zato nam ona lahko govori, kajti ona je tista, **ki je bila in je ena izmed nas**; in čeprav je tudi neskončno višje od nas, nas razume. Vidi nas, kako se iščemo, a se ne najdemo.

Janez Krstnik je jasno povedal, **da moramo pričeti spreminjati sebe**, ko je rekel: »Spreobrnite se!« Ni

rekel, naj spreobračamo druge. Marija nam želi pomagati in nam že toliko let ponuja roko. Kaj nas še zadržuje, da se ne obrnemo k njej po pomoč? Zatekajmo se k njej, vzemimo si čas in premišljajmo njeno življenje, njeno lepoto, njeno milino ... Njeno nedoumljivo darovanjsko ljubezen, **s katero se je popolnoma odpovedala sebi** in dala svetu svojega edinega Sina in ga do konca spremljala, njeno nenehno skrb za ubogi človeški rod. To nam bo pomagalo, da bomo postajali bolj odprti za Boga. Ona nam bo izprosila, da bomo mogli sprejeti križ na svoje rame, križ odrekanja samemu sebi, križ molka, križ poslušanja, križ potrpežljivosti. Ona je tista, ki dolga stoletja na vseh koncih sveta potrpežljivo hodi med nas, svoje otroke, **v podobah, ki se najbolj približajo vsakokratnemu ljudstvu**, ki ga nagovarja.

Mati Marija pravi: »Očeta spoznamo po križu. Zato ne odbijajte križa, prizadevajte si ga dojeti in sprejeti z mojo pomočjo. Ko boste mogli sprejeti križ, boste razumeli tudi ljubezen nebeškega Očeta; hodili boste z mojim Sinom in z menoj; razlikovali se boste od tistih, ki niso spoznali ljubezni nebeškega Očeta, tistih, ki ga poslušajo, a ga ne razumejo, ne hodijo z Njim, niso ga spoznali.« Če bomo ljubili njo, bomo prek njene ljubezni in priprošnje

počasi dojemali veličino darovanja njenega Sina. Dano nam bo bolje spoznati Očeta in njegovo ljubezen, ki je dopustila, da je njegov Edinorojenec trpel neskončne bolečine, ki so oprale vse človeške grehe za nazaj in za naprej, **vklučno z mojimi grehi**, in nas je tako odkupil za nebesa.

Raniero Cantalamesa³ pravi, kako je Odrešenik na križu trpel: »... Na njegovi duši je v tistem trenutku slonelo vse nравstveno veselje krivde, ki ni nič manj neskončno od fizičnega, ... kot bi celotno fizično

vesolje s svojimi milijardami in milijardami nebesnih teles slonelo na eni sami točki, kakor velikanska obrnjena piramida.« Torej, sprejmimo svoj križ in trpljenje, ki nas doleti, **darujmo ga za svoje nenehno spreobračanje in za druge, posebej za tiste, ki še niso spoznali Božje ljubezni**. Saj s tem, kot pravi apostol Pavel Kološanom (Kol 1,24), sodelujemo pri odrešenju: »Zdaj se veselim, ko trpim za vas ter s svoje strani dopolnujem v svojem mesu, kar primanjkuje Kristusovim bridkostim, in to v prid njegovemu telesu, ki je Cerkev.«

Danes je v poplavi množičnih medijev in mišljenja potrošniške družbe veliko otrok teme, ki se slepijo v zavajajočem blišču minljivega. **Samo ena pot, da se od tega odvrnemo:** imeti moramo trdno in stabilno oporo. **Trdna opora pa je lahko le Bog,** vse drugo je minljivo. Zato Mati ponavlja svojo željo, naj spoznamo njenega Sina in postanemo apostoli, njene podaljšane roke, ki bomo s svojim delovanjem oznanjali njenega Sina. Tako se bomo odvrnili od grešnega razmišljanja in iskali Božje razmišljanje. Kako je to težko, smo morda že izkusili, ko smo v človeku, ki nam je naredil veliko hudega, poskušali iskati Božjo podobo. **Ne gre brez posta in molitve ter zaupanja v Marijino priprošnjo.** Ona nas bo slišala in izprosila, da se bodo pričela tajati naša srca, da bo kopnel napuh, **da bo pričela cveteti roža ponižnosti;** to nam bo prineslo pravo svobodo, saj bomo postajali to, kar v resnici smo.

Mati nikoli ne pozabi na pastirje. Hvala Mati, da tako vztrajno prosiš in moliš zanje. Veliko slovenskih pastirjev je v preteklem letu odšlo, tako ali drugače⁴. Nekaj jih je umrlo, nekaj jih je zapustilo duhovniški poklic. Tudi zanje molimo! **Molimo za svetost in stanovitnost duhovnikov, ki so še med nami, in za nove duhovne poklice.** Med nami je veliko izgubljenih ovc, zdi se, da se njihovo število povečuje, predvsem med mladimi, zato še bolj molimo, kajti **brez duhovnikov ne moremo.** Mati pravi: »Molite za svoje pastirje in hrepenite, da v skupnosti z njimi spoznate ljubezen nebeškega Očeta.« Kjer je pastir, je skupnost, je čreda, ki med seboj sodeluje, brez pastirja pa se čreda porazgubi.

Marta Ciraj

¹ Vir: Statistični urad Republike Slovenije, http://www.stat.si/novica_prikazi.aspx?id=4953

² Vir: Škofovsko konferenca Slovenije, <http://katoliska-cerkve.si/statisticni-podatki-o-cerkvi-na-slovenskem-za-leto-2011>

³ Cantalamessa, Raniero. 2007. Živeti v Kristusu. Duhovno sporočilo Pisma Rimljanom. Ljubljana: Slovenski kapucinski provinciat

⁴ Franci Petrič, Družina, št 49, 2013.

DRUŽINA ŽIVI VESELJE VERE

Na srečanju družin oktobra lani je papež Frančišek poudaril, da more tudi sodobna družina živeti veselje vere in evangelija. S tem je nekako že nakazal vsebino nastajajoče apostolske spodbude *Veselje evangelija* in pokazal, da se prav v družini začne nova evangelizacija. Papež se je srečal z otroki, s starši in starimi starši. Med njimi je začutil mnoge radosti, pa tudi bolečine in težave. Nekatere družine živijo v revščini, drugod jih ogroža vojna ... Mladi si želijo dela, da bi se mogli

poročiti in si urediti skupno življenje, pa se pri tem srečujejo z veliko težavami. Zato se je papež vprašal, ali je sploh mogoče v današnji družini živeti veselje vere.

Jezus pomaga nositi breme

Življenje je pogosto naporno in celo tragično. Naporno za tiste, ki so zaposleni, še težje za vse, ki so brez dela in iščejo službo. Najbolj pa obremenjuje pomanjkanje ljubezni, ko si ljudje ne vzamejo časa drug za drugega, se ne znajo nasmehniti, se

pogovarjati, prisluhniti drug drugemu. Molk ubija, še posebno če se naseli v odnose v družini. Kjer ni ljubezni, so vsi naporji veliko hujši. Težko je za otroke in težko je za starejše, ki se čutijo osamljeni in odrinjeni. Zato jih papež nagovarja, naj pridejo k Jezusu v vseh težavah; On jim bo dal svoj mir, potolažil jih bo in okrepil. Podelil jim bo odpuščanje in moč, da bodo bremena življenja lažje nosili.

Zvestoba kot trdnost tveganja

Iz besed, ki jih zaročenca izrečeta pri poroki, je papež oblikoval misel o zvestobi. Ko si obljubita zvestobo v »sreči in nesreči«, še ne veda, kaj ju čaka v življenju. Toda odpravita se na pot, podobno kot je šel oče Abraham. Papež vidi v tem temeljno zakonitost zakonskega življenja: da zakonci odrinejo na pot z roko v roki ter se ne ozirajo na kulturo negotovega in začasnega, ki razbija življenje na koščke in onemogoča resne odločitve.

Z zaupanjem v Božjo pomoč se morejo zakonci odgovorno spoprijemati s težavami, videti nevarnosti in prevzemati svojo odgovornost. To ni igra in užitek, ampak poslanstvo in napor, v katerem pa je tudi veliko lepega in osrečujočega. Pri tem jim pomaga Kristus s svojo ljubeznijo, opogumlja jih, da morejo iti naprej. Zakrament zakona namreč krepi zvestobo v

lepem in težkem, pripomore, da zakonca skupaj molita, si odpuščata in ustvarjata prostor, kjer je prisoten Bog, ki ju najgloblje povezuje in dejavno deluje.

Smem, hvala, oprosti

V javnosti je zelo odmevala predstavitev treh zlatih družinskih besed: smem, hvala in oprosti. Papež, ki zelo od blizu pozna lepoto in težavnost družinskega življenja, je na prvo mesto postavil besedo smem. S to besedo zakonci pokažejo, da ne želijo biti vsiljivi, da pri načrtovanju 'izražajo svoje želje s tonom prošnje za dovoljenje', da razmišljajo skupaj z drugim in s tem odpravljajo možnosti za razdvojenost in slabo razpoloženje. Marsikdaj je treba razmišljati tudi skupaj z otroki in s starejšimi člani družine.

Druga zlata beseda je hvala. Kjer se zakonci (in prav tako druge osebe in otroci) zavedajo, da ni nič njihovo, tako da bi to imeli samo zase, ampak jim je življenje podarjeno, s hvaležnostjo sprejemajo tisoče malih darov in se odpirajo v nova darovanja. Tudi v odnosu ni nič samoumevno in obvezno, ampak je vse dar. Zato je tudi lepo.

Tretja beseda je oprosti. Ta sama po sebi ne popravi napak, pomeni pa nov začetek s pomočjo daru drugega. Vsi pogrešimo. Odpuščanje je novo rojstvo človeka in njegovih odnosov. Papež je naročil zakoncem, naj dneva

ne zaključijo brez medsebojne sprave. Brez resničnega odpuščanja namreč ne more biti resničnega miru in napredka v odnosih.

Te tri besede tako gradijo trdne vezi v zakonu in ga odpirajo za Božji in človeški dar.

Jezus podarja ljubezen

V življenju zakoncev je mnogo preizkušenj, težav in teme, pa tudi veliko trenutkov miru, veselja, doživljanja skupnosti, praznikov. Za to pa je potrebna rast v skupnosti in ljubezni. Brez nje je vse prazno, nesmiselno in nemogoče. Papež je poudaril, da ljubezen, ki to zmore,

prihaja od Jezusa, ki je nevsiljiv in trden vir vedno nove ljubezni. V zakramentih in po Božji besedi prinaša zakoncem svojo podporo in veselje.

Posamezne družine se morajo zavedati, da so del velike Božje družine, ki se rojeva ob Jezusu. Zato se morajo truditi, da bi ostale povezane z Jezusom in da bi v njegovi milosti živele veselje vere. Njegova Mati Marija, ki je Kraljica družin, naj jih varuje in spremlja.

Primož

Prošnja za dar vere

Gospod, odpri nam oči vere,
da bomo videli tvojo slavo,
ki je slava Božjega Sina v človeku.

Odpri nam ušesa vere,
da bomo prisluhnili tvoji besedi
in nas bo ozdravila od vseh nemirov.

Daj nam, Gospod, okus vere,
da bomo začutiti globino njene
skrivnosti
v Božji besedi, zakramentih in svojih
bližnjih.

Jezus, pomagaj nam,
da te bomo zares ljubili,
tako kot nas imaš ti rad.

Slišimo tvoje besede
in čutimo, da si pri nas,
daj, da te bomo vedno prepoznali
in odgovorili na tvoj klic.
Želimo te ljubiti z vsem svojim
srcem.

Jezus, udje tvojega skrivnostnega
telesa smo,
združil si nas v svojo Cerkev.

Prežemi nas s Svetim Duhom,
da bo njegova navdušena prisotnost
zavela

v naših dušah in srcih.

Ti si naš Bog in naš brat,
naš prijatelj in odrešenik.

Jezus, zahvaljujemo se ti, ker nas
hraniš
z ljubeznijo svojega telesa, s kruhom
življenja.

Hvala tudi za tvojo naklonjeno in
dejavno besedo.

Jezus, hvala ti za moč vere, ki nas
rešuje
in nas dela deležne tvojega življenja.

Ti si naše veselje in mir,
vesela novica o Božjem gospostvu
med nami.

Slavimo te, ker si s svojim trpljenjem,
smrtjo in vstajenjem
spravil človeštvo z Očetom.

Jezus, ti si naše upanje,
ker nam na široko odpiráš vrata
večnega življenja.

INTERVJU

VSE, KAR SEM SAM DOŽIVEL V MEDŽUGORJU, SE TAM ŠE VEDNO DOGAJA

Mnogi med nami že veliko let informacije o dogajanju v Medžugorju iščemo na spletnih straneh. Najlažje nam je, če najdemo spletno stran v slovenskem jeziku. Za eno takih strani, pa še za marsikaj drugega, skrbi naš tokratni sogovornik Herman Kocjančič, ki se nam predstavlja s svojo zanimivo življenjsko potjo. Z njim se je pogovarjal Kornelij Vidmar.

Za začetek nam povej, kdaj si prvič slišal za Marijina prikazovanja.

Ko sem v letu 1983 enkrat obiskal svojo teto, mi je pripovedovala o prikazovanju Device Marije v Medžugorju. Zame je to bilo zanimivo, saj me je zanimalo še mnogo drugih nadnaravnih zadev, kot so joga, posmrtno življenje, hipnoza, telepatija, razne okultne zadeve ...

Spominjam se, da te je na prvo romanje prijavila tvoja teta, gospa Marija Kocjančič Milanovič, ki je bila zelo verna. Vedela je, da kot vsak človek v mladih letih potrebuješ pravo življenjsko usmeritev.

Res je, da sem potreboval življenjsko usmeritev. Ko mi je teta pripovedovala o prikazovanjih Device Marije v Medžugorju, me je navdušila in tudi povabila v ta kraj. Odšel sem z njo in ostalimi romarji, to je bilo nekje maja 1984. Tamkajšnje dogajanje se me je močno dotaknilo in me spreobrnilo. Kot velika večina Slovencev sem tudi sam bil vzgajan v krščanski veri. Tudi sam sem bil krščen, obhajan in birman. Bil sem tudi ministrant. Po birmi pa sem se od cerkve oddaljil. Leta 1984 sem torej šel s teto v Medžugorje bolj kot turist, ne kot romar. Tam se je v meni zgodilo nekaj nenavadnega. Videl sem, kako se vrti železobetonski križ, visok 12 metrov, ki je postavljen na hribu Križevac, prav tako je to videlo tudi veliko drugih ljudi. To me je pritegnilo. Nekaj mi je presadilo srce. Bil sem neskončno srečen, zadovoljen, bilo je enkratno. Kljub utrujenosti od naporene vožnje sem bil po prihodu v Koper še vedno srečen in zadovoljen ter pripravljen odpustiti vsem vse. Tudi sosede, s katerimi smo bili sperti, sem začel pozdravljati.

V meni je kar vrelo. V telesu sem čutil toploto, ki me je napolnjevala z dobroto, ljubeznijo, veseljem, s srečo. Res, bilo je nekaj, česar se ne da opisati. Ampak kar sem sam doživel, je v Medžugorju doživelo že veliko ljudi pred mano in tudi danes se ponavlja isto.

Takrat si bil zelo tih. Ko sem te spoznal, se mi je nehote vsiljevala primerjava z vidcem Ivanom Dragičevićem, ki je bil prva leta celo malo boječ in nezaupljiv do romarjev.

Res sem tudi jaz bil tak: bolj tih, nezaupljiv, bolj malo zgovoren, držal sem se bolj daleč od drugih ...

Torej je prvo romanje nate naredilo močan vtis?

Res je to prvo romanje name naredilo velik vtis. Bilo je kakor neka eksplozija v meni. Začel sem iskati in nekaj me je vlekel, da sem začel ponovno hoditi k maši. Vključil sem se v mladinsko skupino v Kopru, ki jo je vodil tedanji kaplan g. Primož Krečič. Zaradi Medžugorja sem se vključil tudi v molitveno skupino v Truškah, ki jo je vodil g. Dinko Bizjak. Vendar me je še vedno nekaj vlekel, pa nisem vedel, ne kaj ne kam.

Ali je Medžugorje botrovalo tudi

temu, da si se odločil za laiškega misijonarja v Afriki? Povej nam kaj o življenju v misijonih.

V Izolo je na obisk prišla laiška misijonarka Anica Tomažič, ki je bila več let misijonarka na Madagaskarju. Pripovedovala je svojo zgodbo o izkušnjah v misijonih. Tudi to se me je močno dotaknilo in želel sem si, da tudi sam odgovorim na ta klic. Po tistem sem srečal patra Stanka Rozmana, ki je iskal nekoga za svoj misijon. Odločil sem se, da grem k njemu v Zambijo, torej v Afriko. Po tem srečanju sem se vključil v misijonsko skupino in hodil na najrazličnejša srečanja, ki jih je

pripravljala misijonska pisarna v Ljubljani. Potem sem poleti imel prometno nesrečo: ko sem hotel na obisk h g. Dinku v Truške, da bi opravil temeljito spoved, sem se z avtom prevrnil na streho. Meni ni bilo nič, avto pa je bil ves pomečkan. Naslednji mesec sem ga kar sam poklepал in prebarval. Po tistem sem pustil službo in za mesec dni šel v Anglijo na izpopolnjevanje angleščine. Naj omenim še to, da sem imel v osnovni šoli »šenkano« dvojko pri slovenščini, italijanščini in angleščini. Torej nesposoben kandidat za tuje jezike. Pa vendar sem šel v misijone. Pred odhodom mi je škof Metod Pirih podelil misijonski

križ. To je bilo na dan referendumu za Slovenijo, torej 23. decembra 1990, čez teden dni pa sem že letel v Afriko.

Na letališču v Rimu me je pred odhodom na letalo neki črnc skoraj okradel, saj mi je že vlekel torbo, drugi pa me je ogovarjal in mi ponujal cigarete pred nos, da bi odvrnil mojo pozornost s torbe. V glavnem mestu Lusaki me je že čakal pater Stanko. Prvi dan sem preživel kar v tem mestu. Iz mrzle zime sem prišel v poletje. Sleči sem moral bundo in dolgo obleko. Že v Lusaki je bila prva izkušnja s kuharjem, ki je bil črnc. Z njim sem se začel pogovarjati in se pri tem spopadel s svojo »šenkano« angleščino. Pri iskanju pravih besed sem si pomagal z rokami ...

Naslednji dan pa sem šel na podeželje v novo nastajajočo misijonsko vas Nangomo. Nangoma je dobila ime po rečici, ki teče mimo. V sušnem obdobju je tudi ona suha. V Zambiji ne uporabljajo toliko izrazov pomlad, poletje, jesen, zima, ampak sušno obdobje in mokro oziroma deževno obdobje. Takrat sem prišel v deževno obdobje. To pa ne pomeni, da je vsak dan dež, ampak da v tistem obdobju (traja od novembra do aprila) tudi dežuje. Potem pa sledi suha doba in v tem času dežja običajno ni. Najhujša vročina je v oktobru in začetku novembra pred dežjem.

V Nangomi sem stanoval v župnišču in sem zato skrbel še za to. Na misijonu sem skrbel za elektrifikacijo v bolnišničnih in ostalih spremljajočih objektih. Ukvarjal sem se tudi s kmetijstvom, bil sem avtomehanic, skrbel za cerkev in bogoslužje, vozil sem tovornjak do cerkva, ki smo jih gradili, na poti smo v divjini nakopali pesek. Na našem misijonu smo izdelovali cementne bloke ... V naši misijonski bolnišnici sem delal laboratorijske preglede za malarijo. Za nekaj časa so k nam prišli tudi študentje medicine iz Ljubljane. Pokazali so mi, kako se pregleduje kri in ugotavlja malarijo. Tudi sam sem jo večkrat prebolel. Najhujša pa je bila prva malarija, saj moje telo še ni bilo vajeno te bolezni. Po bolezni sem se vlekel kakor kakšen starček. Naredil sem korak ali dva in sem bil tako utrujen, da sem moral počivati. Kasnejše malarije sem hitreje prebolel. Rekel bi, da so mi bile dane namesto prehlada.

Počasi sem se na misijonu naučil angleščine, ki je v Zambiji uradni jezik in se ga otroci učijo tudi v šoli, torej poleg enega od 74 lokalnih jezikov, ki jih ima Zambija. Sproti sem se naučil tudi domače jezike, npr. činjanščino, katero smo uporabljali v cerkvi. Bili pa smo na ozemlju Ila plemena. Tudi njihovega jezika sem se malo naučil. Ljudje so bili izjemno prijazni, dobrodušni. V Afriki vse poteka počasi. Če kaj ni narejeno

danes, počaka na drugi dan. Ljudje lahko nekaj dni čakajo ob cesti na prevoz ...

Človek bi kar govoril o teh zadevah iz Afrike, najraje obujam spomine ob diapozitivih, takrat bi ogromno povedal. Naj ne pozabim, da sem na našem vrtu ubil kačo kobro, ki je bila dolga 2,20 m. Leta 1992 smo imeli sušo, ki je pomorila skoraj vso goved. Ljudje so ostali brez pridelkov in hitra intervencija pomoči s koruzo iz Amerike in Japonske je preprečila še hujše. Ljudje v cerkvi pa so plesali, peli in se veselili. Za njih je vsaka maša velik praznik, zato so njihove maše zelo dolge, najkrajše so po dve uri, ob slovesnostih pa štiri ure.

Veliko bi še povedal o tej zadevi, naj

zaključim s tem, da je bilo to obdobje zame osebno zares velikanski blagoslov, prineslo mi je veliko veselja, sreče in miru. Vse to bi še enkrat ponovil. Pa vendar – po treh letih in pol sem se vrnil domov ...

Velikokrat se sprašujem, ali je moj odhod v misijone mogoče navdušil tudi moje znance, ki so se za to pot odločili po mojem prihodu domov. Ana Rožac je odšla na Madagaskar, g. Sandi Škapin na Slonokoščeno obalo, p. Mio Kekič v Zambijo, Aleksija Bizjak in Karja Brozina pa v Brazilijo.

Ko si se vrnil v Slovenijo, je bila ena tvojih prvih poti v Medžugorje. Imel sem občutek, da je tam ostal delček tvojega srca.

Preden sem odletel v Afriko, sem drugi dan po prejemu misijonskega križa šel v Medžugorje in bil tam za božič. Tudi ko sem se vrnil domov iz Afrike, sem zelo kmalu spet bil v Medžugorju. 1994 so po Bosni in Hercegovini še divjali boji, a mi smo kar šli v Medžugorje. Kljub vsem porušnim hišam, ki smo jih videli po poti, smo srečno prišli tudi nazaj domov. Ja, zame je bilo to, da sem bil ponovno v Medžugorju, spet nekaj lepega.

Kasneje si se angažiral za širjenje

Marijinih sporočil in naredil prvi telefonski odzivnik za Marijina sporočila v slovenskem jeziku. Medžugorska vidkinja Marija Pavlović je bila nad tem zelo navdušena.

Pravzaprav bi moral prej dodati še nekaj drugega. Ko sem se po vrnitvi iz Afrike ponovno zaposlil, sem se srečal s prvimi začetki interneta. Ker me je ta navdušil, sem se začel zgledovati po ameriških in hrvaških spletnih straneh o Medžugorju in tako še sam v sredini leta 1996 naredil

prvo slovensko stran, ki je februarja 1997 že začela delovati pod imenom medjugorje-si.org. Septembra 1999 pa sem naredil še telefonski odzivnik. Res je bila Marija Pavlović prijetno presenečena nad to zadevo. Z vključitvijo interneta smo torej še isti dan prišli do vedno svežih sporočil. Prek tega sem se še bolj zbližal tudi z Majo Zalar, ki je zdaj že pokojna. Sam sem na internetu poiskal sporočila v hrvaščini in drugih jezikih ter jih prevedel v slovenščino. Pri tem sem se povezal z Majo in g. Dinkom. Sporočila smo kar po telefonu preleli in poiskali čim bolj primerne slovenske prevode. Te sem sam objavil na internetu in telefonskem odzivniku, Maja pa v reviji.

Tvoja žena in tvoja družina te v tem podpirajo.

Sedaj, ko si omenil še mojo ženo, bi morali napisati še en članek samo o njeni poti spreobrnjenja v Medžugorju, o najinem zanimivem zbližanju, poroki in otrocih. Pa pustimo to zgodbo za kdaj drugič. Torej žena me 100 % podpira v prizadevanjih za Medžugorje in pri širjenju Marijih sporočil. Naših šest otrok raste ob nama z Medžugorjem in Marijinimi sporočili.

Kot elektronik in dober poznavalec računalništva sedaj veliko

prispevaš k urejanju revije Mir – odmev Medžugorja, vsi tvoji talenti so v » obtoku « in prav nobenega nisi zakopal.

Zadnje pol leta pred svojim odhodom je Maja iskala in spraševala, komu bi zaupala revijo. Sedaj zelo, zelo občudujem njeno samostojno delo pri pripravi celotne revije, ki je izhajala mesečno. Zelo dobro razumem, koliko truda je vložila vanjo. Nikomur ni toliko zaupala, da bi jo popolnoma predala. Sedaj njeno delo opravlja cela ekipa; skupaj se počasi učimo, usklajujemo in poskušamo revijo peljati naprej. Sam sem prevzel oblikovanje, saj z internetnimi stranmi delam že zelo dolgo. Drugi člani pripravijo, prevedejo in lektorirajo članke, na koncu pa vse skupaj predajo meni, da revijo oblikujem, uredim prelom in jo pošljem v tiskarno. Člani uredniškega odbora se zavedamo, da se tega dela šele učimo in da smo zato naredili že nekaj napak. Vsi delamo prostovoljno in v svojem prostem času. Upam, da je vam, bralcem, oblika všeč in da ste zadovoljni s članki in našim delom. Pišite nam na: revija.mir@gmail.com ali pa kar na naslov društva: Društvo Mir Slovenija, Černetova 20, 1000 Ljubljana. Veseli bomo vseh vaših pisem, še bolj pa bi bili veseli zgodb o vaših osebnih doživetjih, povezanih z Medžugorjem. Vsak vaš članek nam bo pomagal, da bomo še lažje

sestavili novo številko revije, ne naše, ampak vaše revije z vašimi slikami in z vašimi doživetji.

S kakšnimi občutki pričakuješ uradno stališče Cerkve do Medžugorja?

Težko je reči, že nekajkrat sem se prenaglil, pa vendar bi v zgolj svojem imenu na glas rekel: če bi Cerkev izjavila, da je vsa zadeva lažna in neverodostojna, pri meni osebno še vedno ostaja velikanska ljubezen do Medžugorja. Meni je veliko dalo.

V Medžugorju se je rodilo veliko duhovnih, redovnih, misijonskih poklicev. Veliko strtih src je ozdravelo. Zelo, zelo veliko ljudi se

je vrnilo nazaj k veri in v Cerkev. Veliko je bilo tudi fizičnih ozdravljenj.

Tako kakor je Jezus rekel v Mt 11,4–6: »Pojdite in sporočite Janezu, kar slišite in vidite: slepi spregledujejo, hromi hodijo, gobavi so očiščeni, gluhi slišijo, mrtvi so obujeni, ubogim se oznanja evangelij; in blagor tistemu, ki se ne spotakne nad menoj«, tako tudi vi sporočite naprej, kar ste doživeli. Tako bodo vse to spoznali tudi tisti, ki še niso doživeli lepote, sreče, miru in veselja.

Prav to nam v Medžugorju že 33 let oznanja Devica Marija z Jezusom v naročju.

KRAJEVNO IME MEĐUGORJE/MEDŽUGORJE

Ime Međugorje je ime slovanskega izvora in označuje področje »med gorami«. Mestece se nahaja med znanima vzpetinama Križevac (520 m) in Crnica.

Imena v slovenskem jeziku podomačujemo v izgovoru, oblikoslovju in skladijski rabi. Problem nastopi pri fonemih, ki jih v slovenskem jeziku ne uporabljamo (npr. đ in ć). V Slovenskem pravopisu je bilo že leta 1962 določeno, da hrvaški đ ohranjamo, dopuščal pa je tudi možnost zamenjave črke z dvočrkjem (npr. Đakovo, tudi Djakovo).

V slovenskem jeziku ime zapisujemo na več načinov: Međugorje,

Medjugorje in Medžugorje. Najpogosteje se pojavlja v zapisu z dvočrkjem dž. Kako naj torej pravilno zapisujemo to ime? V uredništvu naše revije so se odločili, da zaprosimo za mnenje še strokovnjake na Slovenski akademiji znanosti in umetnosti (SAZU). Odgovoril nam je prof. dr. Marko Snoj.

Tukaj si lahko preberete naše vprašanje in njegov odgovor:

Pri reviji *MIR* -- *Odmev Međugorja* se sprašujemo, kako se to krajevno ime pravilno zapiše v slovenskem jeziku. Na različnih koncih so namreč zapisi različni. Tabla ob cesti ima napis *MEĐUGORJE*. Sprašujemo se,

ali naj to sprejmemo s tujo črko, kot sprejmemo *New York*, ali naj to ponašimo. Če ponašimo, kateri zapis je ustrežnejši/bolj pravilen: *MEDŽUGORJE* ali *MEDJUGORJE*? Lepo prosimo za Vaše mnenje.

Odgovor:

Naselbinska imena na tujem v slovenščini praviloma zapisujemo tako kot v izvirnem jeziku, če je ta latinični, torej pričakujemo zapis *Međugorje*, pri čemer se tuja črka lahko tipografsko zamenja z *dj*, tako da zapišemo *Medjugorje*. Izjeme so tista imena, ki so tradicionalno podomačena, večinoma ne zgolj v zapisu, kot npr. *Videm*, *Rim*, *Solun*, *Budimpešta*, med temi so tudi imena božjepotnih krajev, npr. *Lurd*, starejše *Kelmorajn*. Ker je kraj, po katerega zapisu imena sprašujete, že dlje časa

priljubljena božja pot Slovencev, se to ime pri nas pogosteje kot izvirno zapisuje podomačeno kot *Medžugorje*, kar je tudi s sistemskega in razvojnega vidika popolnoma ustrezno in torej priporočljivo.

Prof. dr. Marko Snoj (november 2013)

Vir:

<http://isjfr.zrc-sazu.si/svetovalnica>

Strokovno mnenje bomo v uredništvu revije MIR – Odmev Medžugorja upoštevali in od te številke naprej bomo to krajevno ime, nam že tako domače, tudi zapisovali podomačeno, torej Medžugorje.

KOTIČEK MLADIH

BOGASTVO NOVOLETNIH DOŽIVETIJ V MEDŽUGORJU

Želim, da bi se zahvaljevali Bogu za vse milosti, ki vam jih je dal. Zahvaljujte se Gospodu za vse sadove in ga častite. Dragi otroci, naučite se zahvaljevati za majhne stvari, potem se boste mogli tudi za velike.

Bližajoči se konec leta vedno spremljajo vprašanja, kje boš za novo leto, kako boš praznoval. Kaj je tako zanimivega v tem pričakovanju, v tej koledarski prelomnici? Nove želje, nova upanja, novi načrti z željo, da zapustiš za seboj tisto, kar se ni izpolnilo po tvojih pričakovanjih. Vse to spremlja misel, da bo v novem letu drugače, bolje. Eni načrtujejo

praznovanje s prijatelji, drugi preživijo ta čas na prostem, spet tretji doma v krogu najbližjih. Majhna skupinica romarjev, mladih in mladih po srcu, se je letos z dvema duhovnikoma – p. Andrejem in g. Damjanom – odpravila v Medžugorje, ker je želela novoletni čas preživeti z Marijo in Jezusom. Romali smo z namenom, da se

zahvalimo za preteklo leto, za vse, kar se je zgodilo, in da leto pred nami izročimo v Marijine roke, da nas Ona po Jezusu vodi in nam pomaga.

Že vožnja z avtobusom je bila prijetna, polna sproščenosti, prešernega veselja in humorja, kar nas je spremljalo vse dni romanja. Duhovnika sta s svojo mladostjo, navihanostjo in globoko duhovnostjo popestrila in obogatila romanje. Na pot smo šli na praznik svete družine in zato že čez dan in nato še zvečer pri večernem programu posebej molili za naše domače in vse nam ljube osebe ter bližnje, ki so ostali doma.

Takoj naslednje jutro smo se odpravili na Križevac. Pričakovali smo gnečo, vendar na naše presenečenje ni bilo veliko ljudi. Ob Svetem pismu smo premišljevali Jezusov križev pot in ob vsaki postaji razmišljali o našem življenju in o tem, kakšno mesto v njem zavzema Jezus. Fantje iz skupnosti Usmiljeni oče, ki jo je ustanovil p. Slavko Barbarić (hiša te skupnosti se nahaja tudi v Sloveniji), in iz skupnosti Cenacolo so nas obogatili s svojimi pričevanji. Marija je v sporočilu z dne 25. oktobra 1995 rekla: »Dragi otroci! Danes vas vabim, da greste v naravo, ker boste tam srečali Boga Stvarnika. Otročiči, danes vas prosim, da bi se Bogu zahvaljevali za vse, kar vam daje. Ko se boste zahvaljevali, boste odkrili

Vsemogočnega in vse dobro, ki vas obdaja.« Tako smo se tudi mi odpravili v Frančiškov vrt, kjer smo občudovali lepoto narave v zimi, molili, slavili, peli in se zahvaljevali. Po večernem programu smo se odpravili na videnje, da v srcu pozdravimo Marijo. Bila je prijetna tišina, ki je prevzemala celoten Hrib prikazovanj. Verjamem, da je Marijo v tej množici ljudi vsak doživel na svoj način, tudi če je ni videl.

Vse dni romanja smo se zahvaljevali, še posebej pa zadnji dan leta, tj. na silvestrovo, ko smo se tudi priporočali za naprej. Zjutraj smo imeli zahvalno mašo v slovenščini, nato nas je pot vodila na Crnico, kjer smo se pridružili drugi slovenski skupini. Po večerni sveti maši so bile žive jaslice skupnosti Cenacolo, ki so nas uvedle v drugi sveti večer. Sledilo je molitveno bdenje, ki se je zaključilo s sveto mašo. Pri pridigi je pater Stanko Čosić omenil, da tudi če smo v prejšnjem letu sebično gledali samo nase, na obrazih nosili različne maske, lagali in se pretvarjali, lahko zdaj, ko delamo inventuro za preteklo leto, novo leto začnemo z Jezusom in Marijo, saj lahko vedno računamo na njuno pomoč. Z njima lahko postanemo drugačni, nova bitja. Novo leto smo pričakali v povzdigovanju Najsvetejšega, staro pa pospremili z molitvijo in pesmijo. To veselje se je nadaljevalo do jutranjih ur.

Zgodaj zjutraj smo šli k Vicki, kjer nam je Marija pripravila lepo presenečenje. Namesto da bi hitro prišli do Vionic, smo se peljali naokrog in se izgubili. Tisti čas, ko smo kot Izraelci tavalili do obljubljenega dežele, smo prebivali v molitvi. Pri srečanju z Vicko je bilo najlepše to, da si je po pričevanju za Italijane vzela čas samo za nas, Slovence. Govorila nam je o pomembnih sporočilih Medžugorja in o tem, kako jih živeti. Na srce nam je položila, naj molimo predvsem za živo vero. Na koncu je vsakega posebej objela.

Romanje smo zaključili z mašo in se počasi odpravili domov. Spremljala nas je želja, da se dobimo tudi v Sloveniji in še naprej gradimo prijateljstva.

Petra

Medžugorje me vedno nagovori, vsakokrat drugače. Tokrat je bilo posebej lepo na Crnici v trenutkih prikazovanja. Nič posebnega nisem slišala ali videla, pa vendar sem čutila Marijino prisotnost. Hrib je bil prekrit z ljudmi kot božično drevesce z lučkami. Kljub temu je okrog nas vladala popolna tišina. Lepo mi je bilo pri skupni molitvi hvalnic v hotelu in seveda pri srečanju z vidkinjo. Nikoli do sedaj se z vidci nisem kaj dosti ukvarjala, to srečanje pa mi je pustilo pečat. Seveda pa tudi izkušnja, da v Gospodovem načrtu ni slučajev. Vse, kar se nam zgodi, je

Božja previdnost. Na poti do Vike smo se izgubili in zato srečanje še lepše doživeli. Spregovorila je z vsakim izmed nas in nas poslušala.

Bernarda

Novoletno romanje v Medžugorje je lahko krasna alternativa običajnemu praznovanju novega leta. Vesel sem, da sem se udeležil tega romanja. Poleg vsega bogastva zakramentov, srečanj z vidci itd. sem prejel nove milosti upanja in spodbud za celo leto.

G. R.

Na romanju v Medžugorje smo spoznali prijetne ljudi, ki imajo resnično odprta srca. V vrtu sv. Frančiška smo sprehajajoč se občudovali naravo, molili in peli. Duhovniki so molili nad nami. Pika na i pa je bil postanek na otroškem igrišču, kjer smo se prav lepo zabavali. To nam je še dodatno popestrilo dan. To igrišče smo imenovali Medžugorski Gardaland.

B. J.

Božja mati Marija vedno najde način, da se nam približa, še zlasti v Medžugorju. Pomembno je, da med vsem dogajanjem razločimo oz. prepoznamo Njeno približevanje. Na preteklem novoletnem romanju smo imeli na voljo kar nekaj dni, da začutimo Marijino bližino. Zadnji dan romanja je Gospa naši romarski skupini pripravila neverjetno presenečenje. Najboljši režiser si ne bi mogel domisliti načina, kako naj

Marija preko vidkinje Vike na prepolnem dvorišču tujih romarjev v Vionici poljubi in objame vsakega od naše romarske skupine ter mu na ta način podeli blagoslov v novem letu. Za vožnjo do Vionice, za katero se sicer potrebuje deset minut, nam je Marija pripravila »krožno pot« iz Medžugorja preko Čitluka in nazaj do Vionice. Zaradi nenačrtovanega »ovinka« smo zamujali za eno uro in v tem času je bila vidkinja Vika na voljo že skoraj samo za našo skupino, kar prvotno nikakor ni bilo v planu. Potrebno je bilo počakati še nekaj minut, in že je Vika spregovorila samo naši skupini ter objela in poljubila vsakega od nas. Res, neverjetno, na kakšen način je Marija nagovorila našo skupino romarjev! Božja mati Marija je izkazala veliko pozornost do nas, sedaj smo znova na vrsti tudi mi.

Andrej

MEDŽUGORJE – DIAMETRALNO NASPROTJE MED ZUNANJIM IN NOTRANJIM

Bližali so se praznični dnevi. Odločala sem se med hribi in potovanjem. Splet okoliščin me je privedel do štiridnevnega romanja v Medžugorje. Ideje, da bom novo leto preživela na romanju, ob času odhoda še nisem ponotranjila. To je dokazoval tudi moj popotniški kovček. V njem sta se mi zdeli do tedaj najpomembnejši dve stvari: fotoaparat in oblek'ca. Zunanje stvari so se ujemale z mojo notranjo neodločnostjo za romanje: odhajala sem notranje prazna, brez posebnega pričakovanja, brez specifične zahvale ali prošnje. Zgolj v popotniški luči: grem, da vidim Bosno in romarski kraj.

Medžugorju sem dala priložnost

šele v vrtu sv. Frančiška. Posebnost v vrtu je bila molitev, inovativna gugalnica in netipično bosanski tobogan. Otroški igrali, zanimivi tudi za odrasle otroke, sta me navdali z velikim veseljem, sproščenostjo in z najpomembnejšim: odprli sta moj pogled in čutila novemu.

V čem je bilo Medžugorje zame milostno?

Križevac – pot križevega pota in molitev rožnega venca. Izgled hriba je bil presenečenje nad praznino in pustostjo narave. Po hribu se razrašča nizko grmičevje, prepredeno s trnjem. Samotno se z njega dviguje nekaj nižjih dreves. Barve narave so zbledele, sivorjave, puste. Celo

puščava s sipinami se mi je v tistem trenutku zdela bolj raznolika in atraktivna. V tej praznini narave sem si predstavljala Marijino prikazanje. Spraševala sem se, zakaj si je izbrala ravno ta navzven dolgočasen kraj. Zakaj ne veličastnega gorskega okolja? Je želela izbrati nekaj čim bolj opustošenega, kar bi lahko napolnila in osmislila le njena navzočnost? Praznega z namenom, da bi bila naša pozornost lažje osredotočena na bistvo?

Notranje sem hrib doživljala kot milostni kraj križevega pota. Molitev je kar sama kipela iz mojih ust. Kljub temu da sem na romanje odhajala brez posebne prošnje ali zahvale, je njihovo obilje na kraju samem želelo

biti darovano. Želja in potreba po molitvi sta bili na tem kraju veliki.

Crnica – kraj, ki v času videnja težko pusti ravnodušnega celo povsem običajnega popotnika. V času videnja sem lahko fizično čutila Marijino navzočnost. Ni me pustila ravnodušne: blagoslovila me je s svojim materinskim blagoslovom. Njen blagoslov sem fizično čutila po posebni moči, ki je želela razkleniti moje roke v slavlno držo. Mnogim so se ob njenem blagoslovu ulile solze. Po videnju sem prejela navdihujoče besede iz Sv. pisma (Bar 4,27–29): »Postanite pogumni, otroci, in zavpijte k Bogu! On, ki je to poslal nad vas, se vas bo spomnil. Kolikor se je vaše srce obrnilo k odpadu od

Boga, tako se vrnite z desetkratno vnemo, da ga poiščete. On, ki je privedel nad vas nesrečo, vam bo naklonil večno veselje z odrešenjem.« Menim, da bi doživeto celo nevernika težko pustilo hladnega. Če si veren ali ne, če verjameš v Marijino navzočnost na tem kraju ali ne, ti predlagam izziv. Prepričaj se osebno. Pojdi in vse to izkusi v času Marijine najbližje fizične navzočnosti: v času videnja. Potrebuješ le odprtost, željo in osnovno pripravljenost. Morda te bo res pustilo hladnega, morda pa boš prek osebne izkušnje Božjega odkril skrivnost vere. Verjamem v slednje.

Izpostaviti želim tudi obisk v **skupnostih Cenacolo in Usmiljeni oče**. Bosanski jezik slabo razumem,

ampak z voljo po aktivnem poslušanju sem iz pričevanj le lahko razbrala rdečo nit. V meni je bilo prisotno čudenje nad sposobnostjo posameznikov, ki so se iz težkega fizičnega propada pobrali in začeli povsem novo življenje. V najgloblji temini svojega življenja, ko je vsa okolica že izgubila upanje nad njimi, so rekli DA Božjemu načrtu in se odločili za Življenje samo. So dokaz, da upanje živi do konca. Z Božjo pomočjo se v njihovih življenjih dogajajo čudeži, ki so težko doumljivi z moje perspektive. Pred temi posamezniki obstanem z iskrenim priznanjem, da so iz svojega življenja že naredili bistveno več kot jaz iz svojega. V trenutku sem začutila, kako daleč pred mano so v dojemanju spoštovanja sočloveka,

kako resnično cenijo prijateljske odnose, kakšno širino, odprtost in strpnost premorejo.

Župnijska cerkev – navzven povsem preprosta, v samem bistvu zelo bogata. Doživljala sem jo kot kraj velike predanosti in polnosti miru. Navajena sem bila, da med slavnostnimi mašami večkrat pogledam na uro. V medžugorski cerkvi temu ni bilo tako. Celo večurna silvestrska slovesna sveta maša s predhodnimi molitvami, ki so trajale od 17. ure dalje, se mi ni zdela dolga. Maša je bila darovana v zunanji preprostosti, ki pa je v meni zbudila občutek Božje navzočnosti, pristne hvaležnosti, družinske povezanosti in pripadnosti cerkvenemu občestvu. Če slovesna maša pomeni tovrstno sveto mašo, se

bom veselila slovesnih prazničnih svetih maš.

Z nekaj besedami bi Medžugorje opisala kot diametralno nasprotje med zunanostjo in notranostjo, med videnim in doživetim, med nebistvenim in bistvenim. Navzven nadvse preprosto, v samem bistvu neizmerno bogato. Skozi popotniške oči in fotografski objektiv sem posnela eno samo fotografijo: jasli skupnosti Cenacolo. Neizmerno bogastvo slik pa sem »zapekla« v svoje srce, doživela otroško veselje, se napolnila z mirom. Mali princ je rekel: »Bistvo je očem nevidno. Če hočeš videti, moraš gledati s srcem.« Bistvo njegovih misli sem v polnosti okusila v Medžugorju.

Andreja

DANAŠNJI SVET POTREBUJE SVETNIKE

S časovno distanco 20 let si oglejmo nekaj misli, ki so bile zapisane leta 1993. Zbrane so iz avstrijske revije Medjugorje.

Uvodnik v revijo nosi naslov Svet potrebuje svetnike. V njem beremo:

»Danes vas vabim, da bi se po molitvi odprli Bogu, tako bi Sveti Duh v vas in po vas začel delati čudeže.« To so besede Matere Božje z dne 25. maja 1993.

V času uničenja, obupa, v času grozljive vojne v Bosni in Hercegovini nas Marija ponovno vabi k molitvi, da bi se v njej popolnoma

odprli Svetemu Duhu, da bi lahko prek nas delal čudeže.

Mi pa vsak dan čakamo na ozdravljajoča sporočila in upamo na zemeljski »poseg« za prenehanje teh grozodejstev.

Mati Božja pa poskuša, da bi naša srca bila prosta vojne, da negativna sila vojne ne bi nikogar uničila, temveč da bi Duh molitve pričel žarčiti mir, da bi Duh molitve pričel delati čudeže. To in samo to se zdi rešitev v tej brezizhodni situaciji.

Mirovni načrt Matere Božje se ni nikoli spremenil, na prvi pogled se ne

zdi tako obetajoč kot številne obljube mednarodne diplomacije in mednarodne politike. Vendar nas mirovni načrt Matere Božje želi spreminjati navznoter. Prek molitve bomo postali pravi mirovni apostoli in Marija nam daje garancijo, da bomo prek prave molitve – prek Svetega Duha – soustvarjali novi svet, poln miru.

Sestra Emmanuela pretresljivo pripoveduje o prepričljivem delu v službi Matere Božje v Medžugorju. V zadnjih mesecih od izbruha vojne je ostala v Medžugorju in je od tam dan za dnem poročala o Marijinem svetišču in pozivala k povečani molitvi in življenju po Marijinih sporočilih. Kdor bo zares živel Marijina sporočila, **bo postal svet**, pravi, **naš svet pa nujno, tako kot še nikoli doslej, potrebuje svetnike.**

V isti številki je bil objavljen intervju z vidkinjo Mirjano (str. 10–11). Ob koncu pogovora so jo vprašali:

Kako si predstavljaš svoje prihodnje življenje. Imaš kakršne koli predstave?

»Ničesar ne vem o svoji prihodnosti. Mati Božja mi ni nikoli povedala nič zasebnega, kar bi zadevalo mojo prihodnost ali mojo preteklost. Svoje življenje in življenje moje družine polagam v Njene roke, saj sem prepričana, da smo tako v najboljšem

položaju.«

Za konec še misli sestre Emmanuele, izrečene v intervjuju na velikonočni ponedeljek 1993. Na zaključno vprašanje, ali bi želela še kaj povedati, je odgovorila:

Da, želela bi omeniti sporočilo, ki nam ga je dala naša ljuba Gospa po vidkinji Mirjani, ko je 18. marca 1983 imela letno prikazanje. Božja Mati je takrat rekla: **»želim, da mi podate svoje roke, da vas lahko vodim na pravo pot.«** Na koncu je rekla še: **»Vodila vas bom do zveličanja.«**

Moja zadnja misel se torej glasi: zveličanje je obljuba naše ljube Gospe. Prosila nas je, da bi ji podali svoje roke. Navajeni smo prijeti koga za roko, vendar le z eno roko. Ona pa nas je prosila za obe roki, kar pomeni, da je prava mati, ve, da nismo dovolj odrasli, da bi stali na svojih nogah, zato nas obravnava kot malega otroka, ki še ne zna sam hoditi. Verjamem, da bodo vsi, ki so k Materi Božji stegnili obe roki, dosegli blaženost že na zemlji in potem seveda tudi v nebesih. To povabilo, ki ga nam podarja, more rešiti še in še duš. Resnična sreča je biti tukaj z Njo in delati skupaj z Njo.

Prevod iz revije Medjugorje, 29. 2. Quartal 1993 P. b. b., Dunaj. Prevedla Marta Ciraj.

NOVO LETO 2014 V MEDŽUGORJU

V Medžugorju je v molitvi in pesmi novo leto 2014 dočakalo – poleg župljanov – tudi na tisoče romarjev z vsega sveta.

Zahvalno sveto mašo za leto 2013 je v torek, 31. decembra 2013, ob 18. uri vodil pater Svetozar Kraljević v koncelebraciji z 49 duhovniki. Po sv. maši je skupnost Cenacolo pred cerkvijo uprizorila žive jaslice. Čakanje na novo leto pa se je pričelo ob 22. uri z bdenjem. Ob 23.30 se je pričela sv. maša, ki jo je vodil pater Stanko Ćosić. V svoji pridigi je posebej poudaril molitev, navedel pa je tudi zanimiv primer argentinskega tenisača Juana Martina del Potra.

Tega so na pariški železniški postaji

okradli, med ukradenimi stvarmi pa je bil tudi rožni venec, ki ga je blagoslovil papež Frančišek. Tenisač je dejal, da ga je kraja rožnega venca najbolj prizadela ter da je zanj velika čast imeti nekaj, kar mu je blagoslovil sam papež. Dejal je, da mu je hudo, ker sedaj ne more več moliti na svoj rožni venec, tatu pa je prosil, naj mu vsaj ta ukradeni predmet vrne, četudi vse ostalo obdrži. Optimistično je povedal tudi, da ima še vedno lepe spomine na dan, ko se je srečal s papežem. Ti spomini pa so nekaj, česar mu nihče ne more ukrasti.

Na koncu svete maše je župnik župnije Medžugorje pater Marinko

Šakota vernikom voščil za novo leto in vsem zaželel, da bi bilo prihajajoče leto resnično »novo«.

Cerkev sv. Jakoba, prostor okrog cerkve, prostor pred zunanjim oltarjem in dvorano Janeza Pavla II. je napolnjevala množica, ki je veselo molila in slavila Boga.

Molitev ob koncu starega leta in začetku novega

Predobri Bog, na koncu tega leta prihajam k tebi, da se ti zahvalim za vse, kar si mi podelil v tem letu. Najprej se Ti zahvaljujem za vse milosti in duhovne darove. Zahvaljujem se Ti, ker si me v tolikih prošnjah uslišal, ker si moje napake

popravljal in me obsipaval z mnogimi razsvetljenji, opomini in duhovnimi tolažbami. Zahvaljujem se Ti tudi za milost življenja, posebej za to, da si me to leto ohranil pri življenju. Hvala Ti za toliko dobrih stvari: za zdravje, srečo, razumevanje v družini, uspehe ter blagoslove. Gospod, tudi to leto si me Ti tako čudovito vodil. Bodi tudi naslednje leto moja moč, naj ti zvesteje služim in še bolj zavzeto izpolnjujem Tvojo sveto voljo; vem, da si Ti z menoj, česa bi se torej bal! V tebe, Gospod, zaupam. Amen

Povzeto s strani:

<http://www.medjugorje-info.com>

Pripravila Klavdija Jurišič.

PRAZNIK JEZUSOVEGA DAROVANJA (SVEČNICA) – PRAZNIK STARIH STARŠEV

Ob dogodku Jezusovega darovanja v templju so se srečale tri generacije. Po Božji previdnosti sta bila tam poleg staršev, Jožefa in Marije, ter otroka Jezusa navzoča tudi starček Simeon in prerokinja Ana. Ta starejša človeka utelešata vero kot spomin, kar pomeni potrjeno izkušnjo življenja, ki jo samo starejši morejo posredovati mlajšim.

V sodobnem času pa njihova modrost in izkušnja ni čislana, bolj je pomembno vse, kar je novo, moderno, izredno. Toda prav iz te

enostranskosti se porajajo krize, ki nam govorijo, da smo izgubili celoto in se oddaljili od bistvenega.

Navadno imajo vnuki zelo radi svoje stare starše. Pri njih so še posebej sprejeti in ovrednoteni. Malokatera mama zna tako dobro skuhati kot stara mama (nona), stari očetje (nonoti) pa so prava zakladnica mnogih koristnih znanj ter zanimivosti, v katere uvajajo otroke. Stari starši večkrat tudi čuvajo otroke in so v veliko pomoč staršem. Seveda ni povsod tako, marsikje so bolj oddaljeni drug od drugega in se

obiščejo le občasno. Pri starejših je veliko odvisno od njihovega predhodnega življenja, kako so živeli in kaj na stara leta pričujejo kot ljudje.

Pri vzgoji je vloga starih staršev drugotna, saj so že opravili svoje delo, lahko pa pomagajo in svetujejo staršem. Nikakor pa se ne smejo mešati v družinske odnose ali rušiti avtoriteto staršev. Posebno »področje« starih staršev je posredovanje izkušnje vere in odrešenja. V ruskem narodu so prav stare mame, babuške, po 70 letih ateizma prenesle vero v mlade rodove. Marsikateri vnuk se je pri

stari mami naučil prvih molitvic in stopil v svet duhovnosti. Stari starši kažejo, kako so z vero našli življenjsko modrost in smisel, ki ne bo zbledel niti ob zahajanju življenja. Pomembna je tudi njihova izkušnja sprejemanja starosti, bolezni in drugih težav. Ob njih se otroci in vnuki srečajo s temeljnimi vprašanji življenja, s trpljenjem, pa tudi z mislijo na smrt ter tem, kar je preko nje.

Stari starši so tako veliki učitelji celovitega pogleda na življenje. Podobno velja tudi za starejše duhovnike, učitelje, inženirje, sosede in sorodnike, zato moramo ceniti

njihovo modrost, biti pozorni do njih, ko jim pešajo moči in se postopoma umikajo od dela ter pobud. Tu je lepa priložnost za mlajše, da pokažejo hvaležnost, da so solidarni in po potrebi pomagajo.

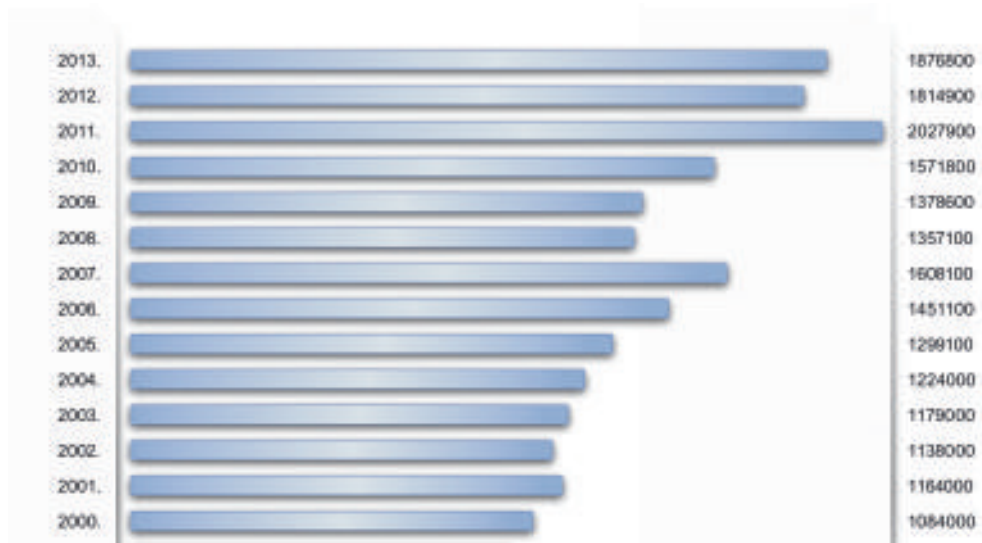
Četrta Božja zapoved govori o blagoslovu, ki je povezan s spoštovanjem staršev in starih staršev. Bolj ko bodo spoštovali njihovo izkušnjo in dar življenja, polnejše in kvalitetnejše bo tudi življenje mladih. Ne bodo jih zavajali javno mnenje, slaba družba in ideologije, zato bo manj enostranskih

in naivnih pogledov ter nereda. Bolj odločno in celovito se bodo tudi odločali za odgovorne poklice in zakonsko življenje, starejši pa se bodo ob tem čutili koristne za skupnost in se vanjo tudi dejavno vključevali.

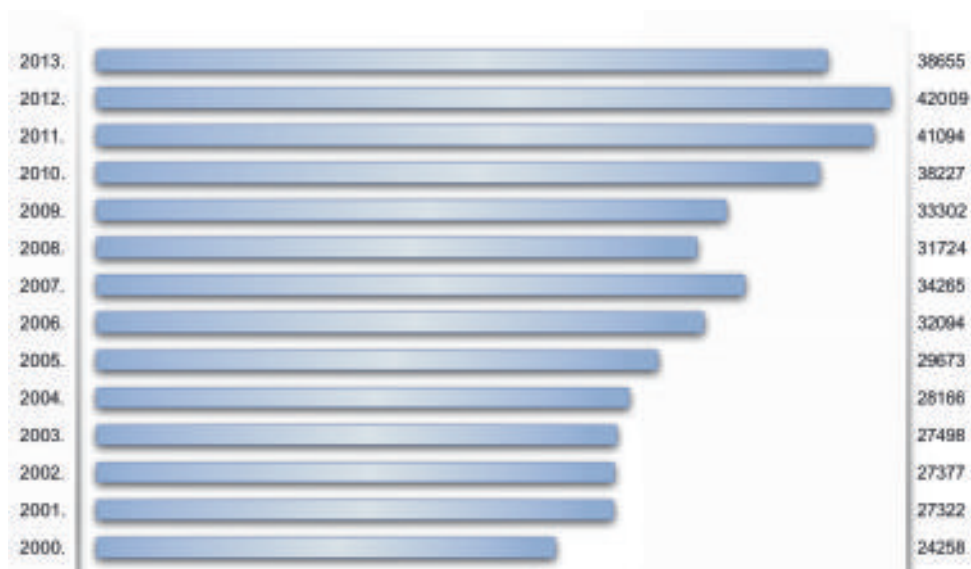
Primož Krečič

Letna statistika razdeljenih obhajil in prisotnih duhovnikov pri mašah v Medžugorju

Število obhajil glede na leto:

Število duhovnikov glede na leto:

Medjugorje
v devetdesetih letih

Sestra Emmanuel

PRIPOROČAMO

ZMAGOSLAVJE SRCA

SESTRA EMMANUEL

ZMAGOSLAVJE SRCA

Knjiga Zmagoslavje srca je verodostojno pričevanje o medžugorskem čudežu, saj je vse, kar se tam dogaja, čudežni dar iz nebes, ki z magično močjo privlači množice romarjev z vseh strani zemeljske oble. V zgodbah sestra Emmanuel

tiho in nevsiljivo vodi v intimo vidcev, prebivalcev Medžugorja in romarjev, ki prihajajo v to čudežno vas. Tu najdejo ozdravitev duše in telesa ter izgubljeno ali omajano – vsakemu človeku tako potrebno – upanje.

Sestra Emmanuel je prišla v

Medžugorje leta 1989 in tam osnovala podružnično hišo Skupnosti blagrov (Communauté des Beatitudes), kjer živi po Marijinih sporočilih. Romarji se pogosto ustavljajo pri njej, saj v njej prepoznavajo pristno zagovornico in prijateljico Kraljice miru in njenih načrtov. A v tej hiši s. Emmanuel že dolgo ne nudi več le zatočišča romarjem, ampak zapisuje njihove zgodbe in pričevanja, ki jih spodbudi ta čudežni kraj in Marijina roka. O vsem tem pričuje tudi sama in po vsem svetu množicam govori o Medžugorju, da bi sadovi Marijinih dotikov iz Medžugorja ostali in služili v večji blagor Cerkve.

V knjigi je opisano skoraj desetletje navdušenega poslušanja zgodb, 85 jih je, o čudežnem prikazovanju Gospe, zgodb, ki zrcalijo njeno neverjetno materinsko ljubezen in dobroto.

Knjiga je mozaik s podobami usod tolikih srečnežev, ki so se srečali z Marijino milino. Skozi zapisane besede se v podobah pretaka bister izvir resnice, zdravja in nauka. In ljubezni. Kompozicija knjige je apologetska: najprej navede Marijino sporočilo, ki ga potem izkustveno podpre s pričevanjem kot potrditev resničnosti, plodovitosti in pristnosti. Medžugorske dogodke spremlja na popolnoma nov način. Na nov način zagovarja Medžugorje in se bori zanj, saj navaja konkretna imena in

življenjske zgodbe. Knjiga je prežeta z materinsko toplino sestre Emmanuel in njeno predanostjo, zato se bere gladko ... na dušek. Brati jo je treba brati s srcem in dala bo odgovor na številna vprašanja ter pokazala ključne za mnoga skrivnostna vrata.

Prevedli so jo že v ničkoliko jezikov, z veliko zamudo je zdaj izšla tudi v slovenščini. Vse to pričuje o tem, da ima knjiga močno avtentično sporočilo. In ne nazadnje, da jo spremlja blagoslov Device.

Sestra Emmanuel Millard je bila rojena v Parizu leta 1947. Študirala je teologijo in leta 1976 diplomirala (na Sorboni) še iz zgodovine umetnosti. Medžugorski čudeži so jo navdihnili in napisala je kar nekaj knjig. Njeno delo Zmagoslavje srca je bilo prevedeno v 19 svetovnih jezikov, tudi v ruskega, japonskega in kitajskega.

Predstavitve knjige organizira Prenova v Duhu, in sicer na TEOF, predvidoma 5. aprila 2014.

Tanja Viher

Knjigo lahko naročite pri:

Salve d.o.o, Ljubljana

Rakovniška 6

1000 Ljubljana

Telefon: 01/427 73 10

faks: 01/427 30 40

e-mail: info@salve.si

OBVESTILA

Vabimo vse medžugorske romarje, ki se zbirajo na molitvi po medžugorskem programu, da na uredništvo revije (revija.mir@gmail.com) sporočijo čas in kraj zbiranja molitvene skupine. Morda bi se še kdo udeležil molitvenega srečanja, če bi vedel zanj. Prav je tudi, da vemo, da so te skupine žive in nam pomagajo nadaljevati sporočilo Medžugorja v domačem okolju.

Uredništvo revije

ROMANJE VODIČEV V MEDŽUGORJE

Na prvem izobraževanju **vodičev v Medžugorje** smo se dogovorili, da skupaj poromamo v ta milostni kraj. **Romanje bo od 21. do 23. februarja 2014 pod duhovnim vodstvom g. Primoža Krečiča.** Vsi, ki bi želeli iti, se lahko prijavite Marinki: 01/839-46-15, 041/841-058, Franetu 040/306-692 ali Petri 030/308-686.

Vabimo pa **tudi druge medžugorske romarje**, ki vam morda ta termin ustreza, da se prijavite. Vaše prijave bomo sprejemali do zapolnitve razpoložljivih mest.

Društvo Mir Slovenija

OBVESTILO

V tem letu bomo organizirali **prvi slovenski Marijin dan**, ki bo potekal po medžugorskem molitvenem programu (molitev rožnega venca, spoved, maša ...). Namen tega dneva bo srečanje in medsebojno spoznavanje čim več medžugorskih romarjev ter skupna molitev k naši nebeški Materi.

Vabljeni **31. maja 2014 v Velesovo pri Kranju.**

Društvo Mir Slovenija

MIR – Odmev Medžugorja

Uredništvo: Černetova 20, 1000 Ljubljana, e-pošta: revija.mir@gmail.com

Izdajatelj in založnik: Društvo Mir Slovenija, Černetova 20, Ljubljana

Uredništvo: Primož Krečič (odgovorni urednik), Mirjam Sterle (glavna

urednica), Kornelij Vidmar, Herman Kocjančič, Petra Černivec, Klavdija

Jurišič, Marta Ciraj, Frane Pavlovčič, Marinka Turina, Tanja Tršan. Jezikovni

pregled: Mirjam Sterle idr. Oblikovanje: Herman Kocjančič.

Tisk: Salve d. o. o., Rakovniška 6, 1000 Ljubljana.

Dar za posamezno številko/posamezni izvod: 2 €. Dar za vse številke enega letnika doma: 15 €; v EU: 20 €; za ostali svet: 25 €.

TRR za dar iz Slovenije: SI 56 0201 3025 9455 807 s pripisom DAR ZA MIR;

za dar iz tujine: IBAN SI 56 0201 3025 9455 807, BIC/SWIFT: LJBASI2X.

Za naročanje ali odjavljanje revije kličite od 16. do 21. ure:

Frane, 040/306-692, Petra 030/308-686.

Stare številke revije si lahko ogledate na spletnem naslovu

<http://www.medjugorje.si> .

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

Prosim Vas, da zaradi lažje evidence pri nadaljnjem nakazovanju Vaših darov za revijo Mir – Odmev Medžugorja sklic na plačilnem nalogu navajate na naslednji način:

za **dar iz Slovenije** je sklic npr.: SI 00 **152**-14, kjer je **številka 152 tista, ki je napisana pred Vašim imenom in priimkom**, ko prejmete revijo na svoj naslov;

za **dar iz tujine** pa npr.: SI 00 1981-**22**-14, kjer je **številka 22 tista Vaša, iz naslova na poštni pošiljki**.

Hvala za razumevanje!

Uredništvo revije

ROMANJA

Od 14. do 16. februarja. Odhod iz **Kranja** ob 19. uri, preko **Ljubljane** ob 19.20 uri, **Novega mesta** ob 20.30 in **Metlike** ob 21. uri. Povratak 16.februarja zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 14. do 16. marca. Odhod iz **Kranja** ob 19. uri, preko **Ljubljane** ob 19.20 uri, **Novega mesta** ob 20.30 in **Metlike** ob 21. uri. Povratak 16. marca zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 16. do 19. marca. Za Mirjanino videnje za **Obalo in Ilirsko Bistrico**. Prijave: Suzana 041/585-760 in Kornelij, stalni diakon, 031/259-037, organizira župnija Izola.

Od 16. do 19.marca. Za Mirjanino videnje: odhod iz **Ljubljane** ob 6.00 prijave: Petra 030-308-686

Od 22. do 25. marca. Odhod iz **Ljubljane** (preko **Ribnice in Kočevja**) ob 6. uri. Povratak 25. marca zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058 ali Anica 01/537-38-44 ali Majda 01/836-19-24.

Od 11. do 13. aprila. Odhod iz **Kranja** ob 19. uri, preko **Ljubljane** ob 19.20 uri, **Novega mesta** ob 20.30 in **Metlike** ob 21. uri. Povratak 13. marca zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 24. do 27. aprila. Odhod iz **Železnikov** ob 6.00, potujemo mimo **Begunj na Gorenjskem**, preko **Jesenic, Radovljice, Kranja, Ljubljane, Grosuplja, Žužemberka, Črnomlja, Vinice**, za duhovno vodstvo poskrbljeno. Prijave: Jurij 041-515-070

Od 26. do 29. aprila. Odhod iz **Ljubljane** ob 6. uri. Povratak 29. aprila zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058 ali Anica 01/537-38-44 ali Majda 01/836-19-24.

Od 1. do 4. maja. Za **Obalo in Ilirsko Bistrico**. Prijave: Suzana 041/585-760 in Kornelij, stalni diakon, 031/259-037, organizira župnija Izola.

Od 1. do 4. maja. Odhod iz **Ljubljane** ob 6.00 prijave: Petra 030-308-686

Od 2. do 5 maja. Odhod ob 4.45 uri iz avtobusne postaje v **Novi Gorici**, 5 uri iz **Rožne Doline**. Prijave: Darko 0039-0481-32121 ali 051-893654 ; Ana 05/302-25-03. Duhovni vodja g.Markuža Jože – Trst-Zgonik 0039-040-229166

Od 9. do 11. maja. Odhod iz **Kranja** ob 19. uri, preko **Ljubljane** ob 19.20 uri, **Novega mesta** ob 20.30 in **Metlike** ob 21. uri. Povratek 16. maja zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 23. do 26. maja. Odhod iz **Ljubljane** ob 6. uri. Povratek 26. maja zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058 ali Anica 01/537-38-44 ali Majda 01/836-19-24.

Od 22. do 25. junija. Odhod iz **Ljubljane** ob 6. uri. Povratek 25. junija zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058 ali Anica 01/537-38-44 ali Majda 01/836-19-24.

Od 23. do 26. junija za 33. obletnico prikazovanj za **Obalo in Ilirsko Bistrico**. Prijave: Suzana 041/585-760 in Kornelij, stalni diakon, 031/259-037, organizira župnija Izola.

Od 23. do 26. junija odhod iz **Murske Sobote**, romanja organizira Sonja tel. 041 722 840

Od 23. do 26. junija za 33. obletnico prikazovanj. Odhod ob 2. uri iz avtobusne postaje v **Murski Soboti**. Romanje bo potekalo pod duhovnom vodstvom. Prijave Sandra 070-209-156

Od 24. do 26. junija. Odhod iz **Kranja** ob 19. uri, preko **Ljubljane** ob 19.20 uri, **Novega mesta** ob 20.30 in **Metlike** ob 21. uri. Povratek 26. junija. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 24. do 27. junija. Za obletnico prikazovanj odhod iz **Ljubljane** ob 6.00 prijave: Petra 030-308-686

Od 17. do 22. avgusta. S skupnostjo Totus tuus petdnevno romanje z duhovnimi vajami. Odhod iz **Ljubljane** bo sporočen naknadno prijave: Petra 030-308-686

25. aprila 1988. "Dragi otroci! Bog želi, da bi postali sveti. Zato vas po meni kliče k popolni izročitvi. Naj vam bo sveta maša življenje. Skušajte dojeti, da je cerkev božja hiša, kraj kjer vas zbiram in vam želim pokazati pot k Bogu. Pridite in molite! Ne ozirajte se na druge in jih ne ogovarjajte, ampak pričujte s svojim življenjem na poti k svetosti. Cerkve so vredne spoštovanja in so posvečene, kajti Bog, ki je postal človek, stanuje podnevi in ponoči v njih. Zato, otročiči, verujte in molite, da vam Oče pomnoži vero in potem prosite, kar potrebujete. Z vami sem. Veselim se vašega spreobrnjenja in vas s svojim materinskim plaščem varujem. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

